

MARNO JÁNOS

a sátán kutya

Ladányi-Turóczi Györgynek

sűrű sárga a köd, mint a méz
sokszáz vég műselyem és szuterén szélcsend
csótány verekszik (sic!), ikrát pedz
monológ, a csúszós szegélyen
amint a téma fogy, jön a megismerés
lassú fényárnyú leheletpára és
egy kézirat ára levegősár

holott nem hívnak sehogy; gusztus után
céltalan szándékkal költők
itt, gecizek a pince méhén
s míg felváltva elbágyaszt-fölver
a verset kikezdő szívárgászej
valóságul csurig megtelődnek
a semmi sipolyai velem

de ha jó rossz helyen kapiskálok
hamarost kibontakozhat hamis dokk-
jából és a hajó; s ha nem? . . . még mást is
vonakodnom kell majd közben látnom? . . .
(pizkos talány!) mindenestre
mostantól óvatos leszek a szó-
renddel, ne tőlem kapjon szagot

a dátum, és ne fogjon be a vers
se többé. . .; gyűlölt hullámszám-metszetén
szüntelen monoton ott verdes
együtt a temérdek félholt kalózkép
emez levét ereszt, azon a síkpor
könnyít – aljzat helyett van az alacsony
mennyezet; tankóma, gumiheverő

hogya a kutya felugrik, elérni
a rongyot, a karóra húzott kesztyű
becsapja mégis: torkán nyiszorog
és sosem ér véget a kölyökkor
ütleg, köpés nem csattan viszont
sehol; hanem majd elcsöppen, mint egy orr
tőle a világ, hosszúra nyúlik a mű-

élvezet – egyre kevésbé könnyű
tágulnom innét a kupac alól. . .
mert mit lát az állat, ha körülnéz? . . .
ívlámpás ködöt és az útfélen
püffedt talpformát, mely ragad, mint a méz
s mire a tudatára jut, már tétlen
túrkálózik a dolgok, nevek közt

fagylalja meg égeti a kényszer
hogy *bűség-a-lább*hoz még egyszer
tétlen dobogjon; de hiú kísérlet
az ennél pergőbb beszéd is; erénnyel a bűn
mint egy üres savanyúságos üveg
minden szót keresztülöblít, lesípol
hasztalan kapirgál tovább, tüsszög

az ember a piszkozaton, a füstzöld
páracseppekből már nem vonható
ki a hamu; lám csak, mondom, eltűnt
az írógép is, dél van vagy éj, a tó
körül sötét karéjban ér lapszél
s a lapszéllel felkavart félelemmélyt
a fenyves – hattyúcsorda és tündér

kar húz, bucskázik, röppen át meg
át a gépkocsi hűtőtárcsa előtt. . .
és most merre?, hallak, a bajor csend
kellős közepéből, de csak a gödör
emelkedik tovább a fejemben
a szakadatlanul tartó, eszelő
ülésszak, és nem látom, hol vághatnék

egy ugrással közbe; hanem úgy te-
szek, ahogy a nő s a féltékenység
fúlladt önkívületén kiönt az epe
s aztán a szag, mint egy kócot, tüstént
visszasodorít. . . esetleg vezess
szólalok végre, ahová nem késő
mármint, tartom magam a versezethez,

ahol a nektár ab nihil keletkez. . .
és felzeng a gyulladt bélhúr, nietzschét
ünnepli a teljes orchestra
(nevetve kacsintunk egymásra)
megvan a csont, szikrát vet a selyem
terminátor – és viszont egy ideg –
öntvényű ág, mely mint egy dögorr, hideg